

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Tomáše Foltase a soudců Davida Hipšra a Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: V. V., zastoupen JUDr. Martinem Týle, advokátem se sídlem Škroupova 561, Pardubice, proti žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského náměstí 125, Pardubice, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 5. 4. 2023, č. j. 36 A 5/2022-47,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 29. 9. 2022, č. j. KrÚ 76300/2022/ODSH/15, zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Pardubic ze dne 11. 5. 2022, č. j. OSA/P-1137/21-D/39, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, v rozhodném znění (dále též „zákon o silničním provozu“), kterého se měl dopustit z nedbalosti tím, že dne 5. 7. 2021 okolo 18:12 hodin v obci Pardubice – Černá za Bory, při jízdě po ulici Průmyslová a následně po okružní křižovatce ulic Holandská a Hostovická, nebyl jako řidič motorového vozidla tov. zn. VW Caddy (za jízdy) připoután bezpečnostním pásem, čímž porušil povinnost stanovenou v § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu.

II.

[2] Žalovaný napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích (dále též „krajský soud“), který žalobu shora označeným rozsudkem zamítl. Dle názoru krajského soudu bylo dostatečně prokázáno, že se žalobce dopustil přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Vycházel přitom

zejména ze svědecké výpovědi policistů a videozáznamu. Krajský soud konstatoval, že svědecké výpovědi policistů spolu v podstatných ohledech korespondují, nejsou v rozporu s pořízenými nahrávkami, a soud proto neshledal žádné důvody k pochybnosti o jejich věrohodnosti či pravdivosti. K namítané nejednoznačnosti popisu skutku krajský soud uvedl, že vymezení času i místa spáchání skutku ve výroku prvostupňového rozhodnutí je zcela dostatečné, neboť umožňuje jednoznačnou identifikaci skutku tak, že tento skutek nemůže být zaměněn s jiným. S ohledem na uvedené skutečnosti krajský soud dospěl k závěru, že skutkový stav byl dostatečně zjištěn a jednání žalobce správní orgány posoudily zcela správně. Plné znění rozsudku krajského soudu je přístupné na www.nssoud.cz a soud na něj pro stručnost odkazuje.

III.

[3] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů obsahově podřaditelných pod § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Stěžovatel primárně poukazoval na nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného, a to zejména z důvodu nepřesnosti popisu skutku. Dle názoru stěžovatele totiž není z popisu zřejmé, v jakém čase a místě je spáchání přestupku stěžovateli kladeno za vinu, neboť časové určení „okolo 18:12 hodin“ nepovažoval stěžovatel za dostatečně určité. Obdobně stěžovatel neshledal dostatečně určitým ani vymezení místa spáchání přestupku. Výrok rozhodnutí proto dle názoru stěžovatele nesplňuje náležitosti dle § 93 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále též „zákon o odpovědnosti za přestupky“). Stěžovatel je názoru, že byly dány důvodné pochybnosti o tom, že se skutečně dopustil přestupkového jednání, které je mu kladeno za vinu. Podle stěžovatele žalovaný i krajský soud nesprávně vyhodnotili věrohodnost svědeckých výpovědí policistů. Z uvedených důvodů proto stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV.

[4] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěry krajského soudu. Navrhl proto zamítnutí kasační stížnosti.

V.

[5] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[6] Nejvyšší správní soud předně zkoumal podmínky přijatelnosti kasační stížnosti. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s., s účinností od 1. 4. 2021, platí, že za podmínky, kdy před krajským (městským) soudem rozhodoval o věci specializovaný samosoudce, a tato kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud jako nepřijatelnou (změna na základě novely soudního řádu správního zákonem č. 77/2021 Sb.). Z důvodové zprávy k této novele je zřejmé, že jejím účelem je urychlení soudního přezkumu rozhodnutí a dalších aktů správních orgánů, a to ve fázi před

pokračování

Nejvyšším správním soudem. Věcné přezkoumání pravomocného rozhodnutí krajského soudu Nejvyšším správním soudem má probíhat pouze v případech, kdy je to důležité nejen pro samu posuzovanou věc, ale i pro plnění základní role Nejvyššího správního soudu jako vrcholného soudního orgánu ve věcech správního soudnictví, kterou je sjednocování judikatury správních soudů.

[7] Nejvyšší správní soud shledal, že se uvedená právní úprava na nyní projednávanou věc užije; krajský soud rozhodl po nabytí účinnosti uvedené novely s. ř. s. (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021-28, ze dne 5. 8. 2021, č. j. 10 Azs 196/2021-30, ze dne 14. 7. 2021, č. j. 10 Azs 184/2021-36, ze dne 15. 7. 2021, č. j. 9 Azs 110/2021-30, ze dne 27. 8. 2021, č. j. 9 As 144/2021-31, ze dne 24. 9. 2021, č. j. 10 Azs 225/2021-34). Nejvyšší správní soud dále konstatuje, že v dané věci rozhodoval samosoudce (§ 31 odst. 2 s. ř. s.).

[8] Návazně se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. Podstatný přesah zájmů stěžovatele Nejvyšší správní soud vymezil již v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS. Ačkoli se v tomto usnesení vyjádřil ve vztahu k předcházející právní úpravě nepřijatelnosti, která pamatovala pouze na posuzování ve vztahu k mezinárodní ochraně, závěry plynoucí z této judikatury jsou přiměřeně uplatnitelné také v nyní projednávané věci (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2022, č. j. 7 As 167/2022-23, ze dne 10. 6. 2021, č. j. 1 As 124/2021-28, ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 Azs 84/2021-23, ze dne 15. 7. 2021, č. j. 9 Azs 110/2021-30, ze dne 23. 7. 2021, č. j. 4 As 156/2021-50, ze dne 13. 8. 2021, č. j. 10 As 222/2021-39, ze dne 27. 8. 2021, č. j. 9 As 144/2021-31, ze dne 1. 9. 2021, č. j. 1 As 148/2021-44, ze dne 24. 9. 2021, č. j. 10 Azs 225/2021-34, ze dne 7. 10. 2021, č. j. 6 Azs 242/2021-21, ze dne 9. 12. 2021, č. j. 9 Azs 213/2021-45 atp.). Z uvedené judikatury vyplývá, že o přijatelnou kasační stížnost se může jednat v následujících případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec nebo plně v judikatuře Nejvyššího správního soudu řešeny; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou v judikatuře řešeny rozdílně; (3) bude třeba učinit judikaturní odklon; (4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele.

[9] V dané věci nevyvstala žádná právní otázka, která by dosud nebyla v judikatuře Nejvyššího správního soudu řešena, popř. byla řešena rozdílně. Rovněž tak Nejvyšší správní soud neshledal důvod, pro který by bylo nutno učinit judikaturní odklon. Krajský soud se nedopustil ani zásadního pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele. Krajský soud posoudil věc v souladu s konstantní judikaturou, od které neshledal Nejvyšší správní soud důvod se odchýlit.

[10] Stran nepřezkoumatelnosti odkazuje soud např. na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2013, č. j. 9 Azs 16/2013-26, ze dne 22. 1. 2004, č. j. 4 Azs 55/2003-51, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004-62, ze dne 13. 4. 2004, č. j. 3 Azs 18/2004-37, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004-62, ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008-76, ze dne 21. 5. 2015, č. j. 7 Afs 69/2015-45, ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, č. 689/2005 Sb. NSS, či ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52. Kasační soud je toho názoru, že rozhodnutí žalovaného i krajského

soudu požadavkům této judikatury plně dostála. Z napadeného rozsudku krajského soudu zcela jasně vyplývá, z jakého skutkového stavu vycházel, jak zohlednil podstatné skutkové okolnosti a jak na skutkový stav aplikoval rozhodnou právní úpravu. Krajský soud se nedopustil ani žádných jiných závažných vad s vlivem na zákonnost rozsudku. Krajskému soudu nelze vytýkat ani to, že neprovedl všechny stěžovatelem navrhované důkazy. Krajský soud v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 2. 2012, č. j. 2 As 102/2011-121, ze dne 28. 8. 2015, č. j. 2 As 43/2015-51, či rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 24. 2. 2004, sp. zn. I. ÚS 733/01, ze dne 30. 6. 2004, sp. zn. IV. ÚS 570/03, ze dne 29. 6. 2004, sp. zn. II. ÚS 418/03, ze dne 23. 9. 2005, sp. zn. III. ÚS 359/05, ze dne 24. 7. 2014, sp. zn. IV. ÚS 714/13, ze dne 14. 11. 2002, sp. zn. III. ÚS 285/02, ze dne 12. 11. 2013, sp. zn. I. ÚS 1215/11 atp.) řádně zdůvodnil, z jakého důvodu nebylo provedení dalších důkazů nutné. I podle názoru Nejvyššího správního soudu bylo v dané věci jednoznačně prokázáno, že se stěžovatel dopustil předmětného přestupku, na čemž by nemohlo nic změnit ani stěžovatelem navržené dokazování. Krajský soud náležitě vypořádal i další žalobní argumentaci. Nesouhlas stěžovatele s věcnými závěry přitom nepředstavuje důvod pro zrušení napadeného rozsudku pro nepřezkoumatelnost (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013-30, či ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010-163 atd.).

[11] K namítané nepřesnosti popisu skutku Nejvyšší správní soud uvádí, že dle § 93 odst. 1 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky je ve výrokové části rozhodnutí o přestupku, kterým je obviněný uznán vinným, nutno mj. uvést popis skutku s označením místa, času a způsobu jeho spáchání. Výkladem uvedeného ustanovení, resp. požadavky na preciznost formulace výroků rozhodnutí správních orgánů ve věcech správního trestání se Nejvyšší správní soud v minulosti opakovaně zabýval. Jak vyplývá např. z rozsudku ze dne 29. 5. 2013, č. j. 9 As 68/2012-23, popisem skutku je *„slovní vyjádření jednání či skutkových okolností, které lze subsumovat (podřadit) pod jednotlivé znaky přestupku uvedené v zákoně. Je třeba, aby popis skutku obsahoval v rámci možností přesný popis podstatných okolností, které jsou významné z hlediska právní kvalifikace jednání jako přestupku a které zároveň dovolují toto jednání nezaměnitelným způsobem identifikovat a odlišit od jiných jednání. Zároveň je však nutno zdůraznit, že i přes zásadní roli výroku rozhodnutí o přestupku nelze popis skutku hodnotit přehnaně formalisticky, ale je nutno zohlednit, zda ve svém komplexu výrok naplňuje kritéria dostatečné specifikace a určitosti.“* V této souvislosti Nejvyšší správní soud akcentuje, že hlavním důvodem, proč judikatura vyžaduje, aby byl skutek ve výroku správního rozhodnutí ve věci správního trestání vymezen pokud možno co nejpřesněji, je *„vyloučení nebezpečí záměny skutku, a tím i opakovaného postihu za týž skutek (čímž by došlo k porušení zásady ne bis in idem), a současně umožnění posouzení, zda nedošlo k prekluzi možnosti postihu za daný skutek“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2013, č. j. 1 As 180/2012-43, či obdobně rozsudek ze dne 16. 3. 2010, č. j. 1 As 92/2009-65). Ačkoliv je třeba klást na vymezení skutku ve výroku rozhodnutí o přestupku přísné nároky, zároveň se nemůže jednat o nároky přehnané, které by odhlížely od výše vyloženého smyslu a účelu přesné specifikace skutku. Určitost specifikace času a místa spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí o přestupku je nutno hodnotit individuálně s ohledem na konkrétní skutkové okolnosti daného případu, přičemž je vždy nutno zvážit, do jaké míry formulace výroku umožňuje, či naopak neumožňuje individualizaci skutku z výše uvedených hledisek (vedle výše uvedené judikatury srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne

pokračování

17. 6. 2015, č. j. 6 As 65/2015-43). V nyní projednávaném případě časový i místní údaj obsažený ve výroku napadeného rozhodnutí dostatečně přesně určují, kdy a na jakém místě k přestupkovému jednání stěžovatele došlo. Nejvyšší správní soud proto ve shodě s krajským soudem dospěl k závěru, že výrok rozhodnutí nijak nevybočuje z běžné judikатурní praxe a odpovídá požadavkům vyplývajícím z § 93 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky.

[12] I při zjišťování skutkového stavu věci bylo postupováno v souladu s právní úpravou a navazující judikaturou (§ 3 a násl. správního řádu a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2003, č. j. 2 Azs 27/2003-59, ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 24/2003-42, ze dne 17. 6. 2004, č. j. 3 Azs 23/2004-65, ze dne 25. 10. 2004, č. j. 5 Azs 162/2004-43, či usnesení rozšířeného senátu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011-68, publ. pod č. 3014/2014 Sb. NSS, a ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015-71). Z judikatury zdejšího soudu vyplývá, že v případě přestupků pozorovatelných pouhým okem mohou výpovědi policistů samy o sobě postačit k prokázání spáchání přestupku (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2012, č. j. 8 As 100/2011-70, ze dne 24. 7. 2014, č. j. 10 As 108/2014-25, ze dne 19. 5. 2016, č. j. 9 As 124/2015-46). Nepřipoutání se bezpečnostním pásem do této kategorie bezpochyby patří. Výpovědi policistů sice nelze hodnotit jako nezpochybnitelný důkaz, nicméně k založení pochybnosti o věrohodnosti jejich výpovědi musí existovat konkrétní důvody, neboť policista se v řízení primárně považuje za nestranného svědka události, jenž na rozdíl od osoby, které hrozí postih, není žádným způsobem motivován, aby jeho svědectví vedlo k určitému výsledku řízení (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2014, č. j. 10 As 108/2014-25, a ze dne 21. 1. 2016, č. j. 6 As 126/2015-42). Věrohodností policistů jako svědků jsou tak způsobilé otřást pouze rozpory ve výpovědích vážného rázu týkající se skutkového děje, nikoliv jen nepodstatné detaily (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2011, č. j. 8 As 13/2011-54, ze dne 20. 3. 2013, č. j. 9 As 139/2012-30, ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013-27). Takové rozpory ve výpovědích svědků nicméně v nyní projednávaném případě správní orgány ani krajský soud neshledaly, s čímž Nejvyšší správní soud souhlasí. Samotná skutečnost, že od předmětné události uběhlo cca 9 měsíců, přitom nezakládá nevěrohodnost svědeckých výpovědí. Je zcela obvyklé, že mezi spácháním přestupku a konáním výsledku uplyne doba, pro kterou lze nepodstatné nesrovnalosti ve výpovědích považovat za přirozené (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2011, č. j. 8 As 13/2011-54, ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013-27). Za situace, kdy se svědecké výpovědi shodují v nosném závěru, že stěžovatel nebyl připoután, nemůže nutnost zrušení rozhodnutí žalovaného vyvolávat stěžovatelovo tvrzení, že jeden ze svědků si prohlédl videozáznam (bod 37 rozsudku). Nejvyšší správní soud souhlasí i se závěrem krajského soudu, dle kterého ke zpochybnění věrohodnosti výpovědi policistů nestačí pouhé podání stížnosti ohledně jejich postupu bez toho, aniž by stěžovatel doložil především výsledky prošetření takové stížnosti, jež by dokládaly šikanózní či jinak nekorektní postup policistů vůči stěžovateli. Správní orgány a krajský soud tak nepochybily, pokud spáchání předmětného přestupku dovodily na základě svědeckých výpovědí zasahujících policistů. Ty netrpěly vadami, pro které by nebylo lze z nich vycházet (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2012, č. j. 8 As 100/2011-70, ze dne 24. 7. 2014, č. j. 10 As 108/2014-25, ze dne 19. 5. 2016, č. j. 9 As 124/2015-46). Svědecké výpovědi jsou nadto podpořeny i videozáznamy, ze kterých rovněž nelze dovodit, že by byl stěžovatel připoután, jak správně uvedl i krajský soud. S ohledem na uvedené skutečnosti tak nebyly dány předpoklady pro aplikaci zásady *in dubio pro reo* (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 16. 6. 2011, č. j. I. ÚS 864/11).

[13] Krajský soud postupoval i v dalších ohledech v mezích právní úpravy a judikatury Nejvyššího správního soudu. Nedopustil se žádných zásadních vad vedoucích k nutnosti kasace jeho rozhodnutí (srov. např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2008, č. j. 2 Azs 45/2008-67, ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008-76, ze dne 27. 1. 2009, č. j. 2 Azs 91/2008-66, ze dne 19. 12. 2013, č. j. 9 Azs 16/2013-26, ze dne 21. 5. 2015, č. j. 7 Afs 69/2015-45, ze dne 9. 12. 2021, č. j. 9 Azs 213/2021-45, atp.).

[14] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že neshledal existenci žádné právní otázky, která by svým významem přesahovala vlastní zájmy stěžovatele, jakož ani existenci pochybení takové intenzity, která by mohla vést k přijatelnosti kasační stížnosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2021, č. j. 10 As 222/2021-39). Nejvyšší správní soud se s hodnocením provedeným krajským soudem plně ztotožnil a v podrobnostech na něj odkazuje.

[15] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1, větou první, s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, část III. 4.). Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému pak žádné náklady v řízení o kasační stížnosti nevznikly. Žádný z účastníků proto nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. listopadu 2023

Tomáš Foltas
předseda senátu